

ожидане и той същити гледалъ на западъ: цѣли дни, тако-речи, не слизалъ отъ покривътъ (коверта та). Въ единъ такъвъ часъ отпеднажъ се чуло клепане отъ корабъ тѣ, што вѣрвѣлъ напрѣдъ, на който управникъ тѣ стоалъ на покривътъ, махалъ съ шапка и викалъ съ голѣма радостъ: „Земна, земна! Господарю, менъ се пада даръ тѣ!“ Всички станали на крака: корабници ти се на-качили по боровети, катерили се по вѣжата и всички потвѣрждавали, че на юго-западъ се види земна; дору и Колумбъ се подвоумилъ и заповѣдалъ да обѣрнатъ корабити на онаа страна, дѣто се видѣла земна. На утринъ та земната се изгубила: облакъ тѣ, който на всички се сторилъ, че е земна, раскаралъ се. Колумбъ пакъ заповѣдалъ да се управетъ камъ западъ, нѣ зели да му се покоряватъ по безъ еръдце отъ колкото напрѣдъ: ништо не дѣйствова на човѣкъ тѣ толкова лошо, колкото измалена та надежда.

Споредъ смѣтане то на Колумба, флотица та му извѣрвѣла отъ Испаниа седмъ стотини мили, а брѣгъ не само че се не виждалъ, нѣ на 2-й октовриа и трѣвата се изгубила и птицити се не виждали вече. Корабници ти мислили, че заминали оний брѣгъ, отдѣто прѣхвѣркали птицити, та бѣбрѣли за упорство то на Колумба, който не потеглевалъ нито камъ сѣверъ, нито камъ югъ, нѣ вѣрвѣлъ вее на право камъ западъ. За добра честь на корабначелникъ тѣ, слѣдъ два дни пакъ се показали птици; показали се и много бѣлѣзи отъ близна земна, та корабници ти пакъ зели да се надѣватъ и, за да зематъ обречений даръ, толкова често викали: „земна! земна!“ штото не давали мира. Колумбъ се принудилъ да обади, че оний, който смути дружина та съ праздно викане, нѣма да земе даръ, ако и наистина да види послѣ земна. Птицити отъ день на день се виждали по-много; показалъ се дору и неситъ (пеликанъ), който, както мислилъ Колумбъ, никога не хвѣрка далече отъ брѣгъ тѣ; самий въздухъ се виждалъ на Колумба напоенъ съ сладкъ дѣхъ отъ дрѣвета.

Нѣ изминали се оште нѣколко дни, а брѣгъ пакъ нѣмало! Корабници ти не могли вече да търпетъ, та вдигнали буна на седмдесетий день отъ пѣтоване то, кога видѣли, че слънце то, безъ да огрѣе брѣгъ, пакъ потѣнало въ бескрайний океанъ. Всички искали Колумбъ да се вѣрне назадъ, та корабначелникъ тѣ се нашѣлъ много на тѣсно. Нѣ, за голѣма негова честь, бѣлѣзити отъ земна на другий день се умножили нао много, та и онаа, които не вѣровали, зели да хваштатъ вѣра; по морие то